

τῶβαλε στὸ μάτι κι ἦταν ἕτοιμος νὰ τραβήξῃ τὸ σκάνταλο. Κοίταζαν οἱ κλέφτες, περίμεναν γιὰ νὰ ἴδοῦν νεκρὸ τὸν καλόγερο. Αὐτὸς ὅμως μ' ὄλο τὸ θάρρος καὶ σὰ φίλος τραβᾷ ἴσια πάνω στὸν Κατσαντώνη. Κι ἐκεῖνος ἀντὶς νὰ τοῦ ρίξῃ, —τί συνέβαινε κανεῖς δὲν κατάλαβε—, κατέβασε τὸ καρυοφύλι, κι ὄντας ἦρθε κοντὰ του:

— Πάρτο, λέει, κι ἔδωκε τὸ τουφέκι στὰ χέρια τοῦ γουμένου

Κατσαντωνέικο λημέρι.

— Τήρα, ξήγησαν ἀπὸ μέσα τους οἱ κλέφτες, ἡ Παναγία ἀλκότησε (ἐμπόδισε) νὰ γένη τὸ κακό.

Σὰ φίλοι χαιρετήθηκαν κι ἔκατσαν νὰ τὰ ποῦνε.

— Μεράστε, εἶπε στοὺς πηρέτες πὸν ἦρθαν κι αὐτοὶ μὲ τὰ ταπιὰ στὰ χέρια. Καὶ μέρασαν τὰ γλυκὰ στοὺς κλέφτες.

— Γιατί, ὁρὲ γούμενε, δὲ μ' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ; εἶπε μὲ πίκρα ὁ Ἀντώνης.

— Πῶς νὰ σ' ἀνοίξω, λέει. Δὲν ἤμουν συναρισμένος.

— Τὶ συνάρισμα εἶχες νὰ κάμῃς;

Νὰ συμάσω τὸ ἓνα τ' ἄλλο, δικά μου πράματα κι ὕστερα νὰ σοῦ παραδώσω τὰ κλειδιά. Σ' ἔδιωξα λοιπόν. Ἡῦρα καιρὸ μὲ τὴ φευγούλα σας καὶ τὰ τοίμασα ὅλα. Πάρε καὶ